

ציון צמיר, העולם הזה

אבי כהן ואורי מלמיליאן התאמנו כרגיל למחרת הטלתו של החרם העיתונאי בגלל ההתנקשות בחייו של הכתב צדוק יחזקאלי (משמאל). הוויכוח על החרם השכיח את הוויכוח על האלימות

לשניים. ראיתי את השומנים, הגידים והדם.
 צעקתי: חתכו אותי! חתכו אותי!
 והוא ברח.
 "פחדתי שאמות מחוסר-דם. רצתי לכיוון חיות, נכנסתי למכונית, ורבע שעה התובכנו בסימטאות יפו בחיפוש אחר בית-חולים קרוב."
 שלושה ימים לאחר נסיון רצח העיתרת נאי הירושלמי, ויומיים לאחר הכרות

שש שנים מסקר יחזקאלי את הסך פורט בירושלים. הוא חשף את פרשת השחיתות הכספית בקבוצת הפועל ירושלים ושעורריות לא מעטות בבי"ת ד."

לא עשיתי מעולם חשבון לאף אחד. כתבתי מה שנראה לי. כתבתי תמיד עובדות. אבל החשש מאוהדי בית"ר והפועל קיים כבר שנים. הרבה פעמים פחדתי ללכת לאימונים. פחדתי מתגובות מנהלי הקבוצות. לא חששתי שהם ירימו עליי יד, אבל מספיק גם מילים בוטות. עכשיו אני ממש פוחד. יש לי מישפחה, ילדים קטנים.
 "לא מעט פעמים נאסרה עליי הכניסה למיגרש 'מק"א ולמיגרש' האימונים. אמרו לי שלבוגרים הכניסה אסורה. איימו עליי. הנוסח היה די קבוע: עוד נראה לך. אתה תגמור באיזה בור. לא כראי לך לבוא למיגרש בשבת. פעמיים ניפצו לי את זוגיות המכונית. לפני חצי שנה, כשיצא יחזקאלי ממערכת עיתונו בירושלים, ארבו לו אלמונים בחניה. הם חטטו, בעטו והיכו אותו מכות נמרצות. 17 תפרים נעשו אז בראשו.

התבורה הסבירה לו שהמכות הם כי עיקבות כתבות שכתב על אחר משחקי בית"ר ירושלים. כבר אז לא עשתה המיטרה דבר. שבוע הם חקרו את

בגלל יחזקאלי

התעניינות והזדהות. אנשים באים לראות כדורגל ולהתפרק, ואני לא יכול להיות אחראי שפסיכופטים ומטורפים לא יהיו אוהדי בית"ר ירושלים.
 "העיתונות דוקרת בסכנינים לא פחות מהפסיכופטים. איך העיתונות, הטוענת לחופש הביטוי ולזכותו של הציבור לדעת, מחליטה למנוע ממיליון קוראים דיווח על דברים שמעניינים אותם?"
 אמנון נרב, יושב-ראש איגוד עיתרי נאיישראל, אינו מוכן להתייחס לתיאור ריות על חופש העיתונות. בתנאים הנוכחיים, "אומר נרב, "אי אפשר לע" בור. עיתונאים, כתבי רדיו וטלוויזיה, טכנאים וצלמים מתלוננים ללא הרף על הטרדות, הכפשות וקללות. אני, כיושב ראש איגוד מיקצועי, צריך לדאוג לתנאי-עבודה נוחים והולמים לאנשים שאותם אני מייצג.

כשצדוק יחזקאלי נפגע לפני חצי שנה, פניתי לכל השרים וחברי הכנסת וביקשתי מהם לגנות את העניין. אף לא אחד מהם עשה זאת. לא נשמעה כל הסתייגות. זה עבר כמו עוד משהו חסר משמעות.
 "הפעם היינו יותר החלטיים. החלטנו להפסיק לסקר את בית"ר ירושלים, עד שהנהלת הקבוצה או ההתאחדות-לכר"ר

מלמיליאן, שספג בקריירה הארוכה שלו קטונות-ישוביני וקללות למכביר מאוהדי די הקבוצה, טולח להם גם הפעם.
 "אני מכיר את האוהדים. הם צועקים ומקללים במיגרש. אחרי המישחק הם שוכחים הכל. אני לא מאמין שזה היה אוהד בית"ר."
 רוני ריבלין, שהיה שנים רבות האישי החוק בבית"ר ירושלים, מוכן לשקול את ההנחה שהדוקר היה אוהד בית"ר. "ואם הוא אוהד בית"ר — אז כל בית"ר אשמה? אם ערבי בעיר העתיקה דוקר יהודי, ואין ספק לכל הצדדים שהוא ערבי, לא יעלה על הדעת לעשות טרנספר לכל ערבי העיר העתיקה.

החרם של איגוד עיתונאי ישראל, באגוד רת בית"ר ירושלים דנים הכל בעניין אחד בלבד: מה פיתאום חרם? למה ענין שה קולקטיבי? איך זה שהעיתונאים חוצצים מישפט לפני שנתפס המתנקש? במיגרש בבית-זוג מסכימים הכל שהמתנקש היה ככל הנראה פסיכופט, חמוס-מוח, מטורף. כולם שם רוחים את ההשערה שהוא אוהד בית"ר ירושלים.

אותו זה מצחיק

נן אוזלואי, קפטן הקבוצה, טוען נגד האצבע המאשימה לפני פסק-הדין: "שיתפסו את האשם ויענישו אותו. יש חוק במדינת-ישראל!"

"זה מיקרה מצער, אבל אני לא מאמין בענישה קולקטיבית. העיתונות החליטה שלא לסקר את בית"ר ירושלים והיא פוגעת בחיילים, חולים וסתם אנשים שלא מגיעים למיגרש הכדורגל. אולי הם גם יחליטו להפסיק לסקר את המישחקים מבלגיה, כי אלי אוחנה מייצג קומץ אוהדי בית"ר?"

מטלה שפילגל, מאמן הקבוצה, אינו מוכן להגיב. "זה עניין של המיטרה, לא שלי," הוא אומר. "יש לנו חוק במדינה."

ציון צמיר, העולם הזה

מזאמן שסיגלר לא עסק שלי"ר

העניין. היו להם כל החושים. בתום השבוע הודיעו לי שהתיק נסגר. "הפעם המיטרה מתייחסת לעניין ככונר-ראש. אני מקווה שהפעם החקירה לא תיפסק."

סימיון, אחד האוהדים היותר מפורסמים בירושלים, אינו מוכן כלל לשמוע את הסברה שהדוקר היה אוהד בית"ר. "כל הפוגרמים בבית"ר, הוא מסביר, "קרו אחרי הפסדים ואכזבות. מעולם זה לא קרה אחרי ניצחון. לדעתו, הטילו כתם על כל האגודה, כתם שלא מגיע לאוהדי בית"ר להתלכלך ממנו.

לסימיון יש הצעה כיצד להעניש את המתנקש: "כשיתפסו אותו, צריכים להביא אותו לימק"א ולהעמיד אותו במרכז הרשא ורק להביט בו. שכל האוהדים יראו את השפלה. שהוא ימות מבושה!"
רזינת אנגלר

ציון צמיר, העולם הזה

אוהד-שרוף סימיון, להעמיד במיגרש "להעמיד במיגרש"

שימות מבושה!

וויכוח אכן הוסט. הכל דנים, עסוקים ומתווכחים בעניין החרם, חופש-העיתונות ועוד עקרונות מופשטים. אולם בעוד הכל עסוקים בתיאור ריות, שוכב לו עיתונאי צעיר בבית-חולים וולפסון בחולון.
 זו הפעם השניה שאותו צעיר נתקל בכריונות ובאלימות בשל עיסוקו העיי תונאי. זו הפעם השניה שהוא מותקף. גם בפעם שעברה זה היה אחרי מישחק בין בית"ר להפועל כפר-סבא. גם אז בית"ר ניצחה. זה מעניין, הוא מצטט חק, כשכילו כואב.